

Jubileum i Larvik

Betaniamenigheten i Larvik ble stiftet i 1908 og feirer dermed 80 år i år. Pinsevekkelsen drog fram over landet i sin begynnelse i 1907, og at det allerede året etter ble dannet menighet i vestfoldbyen, tyder på at vekkelsen raskt fikk fotfeste her. Historien kan fortelle at det gikk et kraftig pinsevær over Larvik i 1907. Det førte til dannelsen av pinsemenigheten Betania.

I alle disse årene har det vært drevet et mangesidig og fruktbringende arbeid ut fra menighe-

ten, og dagens Betaniamenighet er i stadig vekst. Det er en av våre eldste menigheter som jubilerer i disse dager, og det er grunn til å gratulere og ønske fortsatt lykke til med arbeidet både ute og hjemme.

Som et ledd i jubileumsfeiringen sender menigheten dette eksemplar av Korsets Seier til alle husstander i byen. Vi håper at våre mange nye lesere finner mye interessant lokalstoff i avisen. Et besøk i Betania hadde heller ikke vært av veien!

Syndenes forlatelse

Eiliv Skogsletten

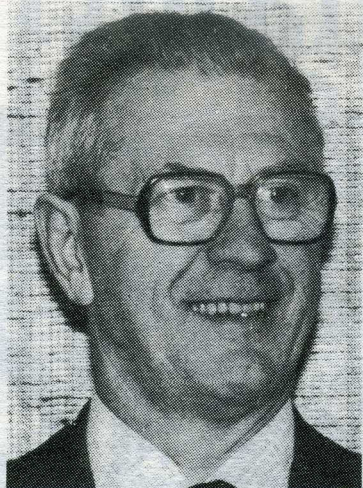
«Vi har forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom» (Ef. 1,7).

Ordet forlatelse er vel noe av det kjæreste og fineste et menneske kan oppleve her på jorden, for når vi har opplevd syndenes forlatelse, er vi ikke lenger fortapte syndere på vei mot mørke og fortapelse, men er frelste syndere av bare nåde. Syndebyrden er tatt bort fra meg for alltid og jeg er fri. Gud kommer den aldri mer i hu. Den er glemt av ham. Kilden til forlatelse er hos Gud.

Det er egentlig tragisk at det er mennesker som tror noe annet. De tolker Skriften på sin egen måte og mener at det er bare de som kan gi syndenes forlatelse. Men Gud være lovet at dette ligger utenfor menneskers område. Ellers kunne det ha blitt dårlig med tilgivelse. Men pris skje Gud, den ligger bare hos ham.

Derfor sier Josef til sine brødre når de søker å få hans forlatelse for alt det gale de hadde gjort mot ham: «Er vel jeg i Guds sted» (1. Mos. 50,19).

Det var ikke så lett for Josefs brødre å få denne hilsen fra sin bror. Men det var heller ikke lett for de skriftlærde på Jesu tid å høre på Jesus, når han møter den verkbrudne og sier: «Sønn! dine synder er deg forlatt» (Mark. 2,5). De hørte ordene av Guds Sønns munn, men enda var de blinde for at Gud var iblant dem i Jesus Kristus. Salmisten tolker det så

fint i Salme 130,4: «Hos deg er forlatelsen.»

Synden må bekjennes for Gud, fordi den er en forbrytelse mot Gud, opprør mot hans trone. Ja krenkelse av hans himmel. Å synde er menneskelig, å forlate er guddommelig, og når det er slik, må også du søke den guddommelige forlatelse og begynne å

Preken

takke Jesus for at det også er for deg. Det var noe av dette Moses fikk høre på Sinai berg: «Herren er en barmhjertig Gud... han forlater misgjerning...» (2. Mos. 34,6-7).

Forlatelsens grunnvoll er Kristus. Den er lagt dypt og fast på klippen, som er ham selv. Han var seg selv bevisst sin guddom,

og derfor kan han meddele sin forlatelse og syndenes tilgivelse. Han sier til den verkbrudne i Luk. 5,20: «Menneske! dine synder er deg forlatt.» Jesus uttaler sin tilgivelse på korset, og han sier i Luk. 23,34: «Fader, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.» Han var som en blomst som ble trampet ned under fot. Allikevel utgav han sin duft ved sin lidelse og død på korset. Han er nå rede til å frelse syndere av alle slag fra en evig fortapelse. Det er vel dette Johannes ser når han skriver denne varme hilsen: «Han er trofast og rettferdig så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1. Joh. 1,9).

Trenger du denne tilgivelse?

Teksten vår sier så fint: «Vi har syndenes forlatelse, etter hans nåde.» Bærer du på syndens tunge byrde, da vil Jesus lette den for deg og du er fri, hvis du bekjenner den for Jesus. Kanskje du spør: Hva slags synder tilgir Jesus? Er det alle slags synder? Hør bare her. Tidligere og nåværende synder, fremtidige synder, likegyldighetens synder, hemmelige synder, åpenbare synder, legemets synder. Tenk, alle dine synder var iberegnet da Jesus seiret på Golgata.

Paulus skriver i Kol. 2,13: «Gud har gjort oss levende, idet han tilgav oss alle våre overtredelser.»

Kjære deg som leser disse linjer. Du er velkommen til Jesus og kan få motta denne hilsen fra Guds ord. Du har syndenes forlatelse etter hans nådes rikdom.

Innbyggere i Larvik kommune!

Pinsemenigheten Betania er i år 80 år. I pinsen i år er det også 70 år siden vårt Betania i Haraldsgate ble innviet. I forbindelse med disse jubileer er det en glede for oss å kunne gi deg dette eksemplaret av Korsets Seier. Vi

Menigheten markerer dette dobbeltjubileum med misjonshøytid 14.-15. mai, vekkelsesmøter 18.-20. mai, jubileumsfest for menigheten og innbudte pinseaften, og store jubileumsmøter 1. og 2. pinsedag. Du finner annonse om alt dette annet sted i avi-

sen. Kjente forkynnere deltar i møtene, misjonssekretær Reinert O. Innvær, forstander Terje Berg og redaktør Thoralf Gilbrant. Som sangsolist deltar Gerd Solveig Schjølborg og menighetens øvrige sang- og musikkrøfter er med. I tillegg kommer flere tidlige-

re forstandere og representanter for byens menigheter til jubileumsfesten. Naboforstandere i Vestfold har også takket ja til innbydelse og deltar sammen med oss.

Over BeLa Radio på FM 107,0 vil vi markere jubileet i våre faste sendinger, i tillegg

håper det skal ha stoff som kan gi deg positive inntrykk av det menigheten står for og holder på med. Det er vanskelig å få alt med og så detaljert som vi skulle ønske, men noe skulle komme fram.

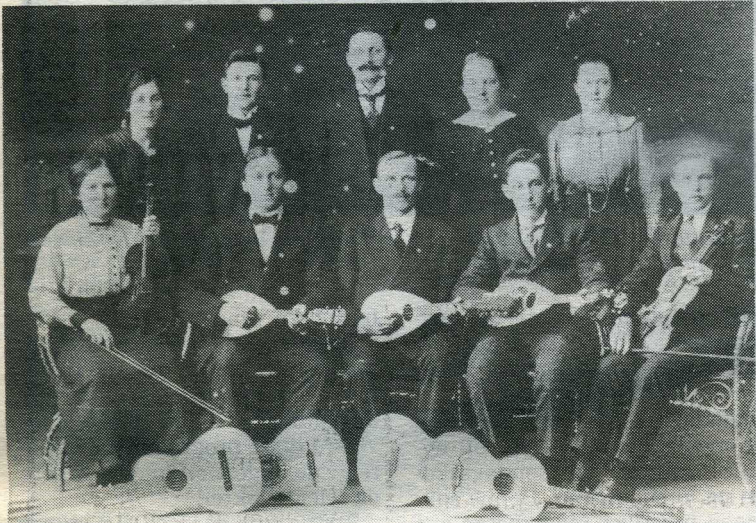
til denne avisen du holder i hånden. Vi håper og tror at mange av kommunens innbyggere vil besøke oss i anledning høytiden, og at det kan bli besøk som frister til gjentagelse senere.

Betania ligger sentralt i kommunens og byens sen-

trum Haraldsgate går parallelt med Nansetgate, og nr. 8 skulle være lett å finne, tross at inngangspartiet ligger i Sverregate!

Ta turen til oss i ett eller flere møter. Vi tror ikke du vil angre på det!

Gunnar Harkestad

Musikken på Feyerrønningen 1913.

Slik b

«Og med ett kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær og fylte hele huset der de satt» (Ap.gj. 2,2).

De første årene

Guds verk begynner ofte i det små og ringe, og pinsevekkelsens første år i Larvik var ikke noe unntak i så måte. Venneflokket som hadde fått tro for saken samlet seg til private møter og brødsbrytelser. Den første brødsbrytelsen ble holdt i et privathus på Langestrand. Nærmere bestemt hos Karoline Jacobsen. Det ble holdt en rekke møter i dette huset inntil de fikk leid et lokale.

Det gikk ikke lang tid før de fikk leid et lite og uanselig lokale i en bakgård på Feyerrønningen. Opp til lokalet som lå i annen etasje førte en bratt trapp, men det var ikke noe hinder for å samle folk.

Lokalet var stadig stuvende fullt og dampen rant nedover veggene, så varmt var det. Og de som ikke var tidlig nok ute, måtte stå nedover i trappene.

Det var Peter E. Bjerck og Fredrik Olsen som stod i spissen for virksomheten. Det første eldsterådet bestod av kjøpmann Henrik Henriksen Wiik, smed Martin Hansen, byggmester Fredrik Olsen og grosserer Peter E. Bjerck.

Det ble også startet søndagsskolen på Feyerrønningen i 1909 med Karl Karlsen som bestyrer, som ble etterfulgt av Harald Mathisen og Ragnvald Henriksen Wiik.

Mange av dem som var med på Feyerrønningen bodde i Tjølling. Og der ble det allerede fra 1908 drevet utpostvirksomhet. De fle-

ste av møtene ble holdt i hjemmet til stenhugger Syvert Svendsen. Møtene bestod ofte av frie vitnesbyrd. Som talere ble ofte Johan Kværnstrøm og hans hustru Hilda, f. Kruge, benyttet. De ble menighetens første misjonærer, og reiste ut til Swaziland allerede i 1922. Etter at Kværnstrøm døde, fortsatte Hilda Kværnstrøm arbeidet helt til hun døde i 1976. Hun falt på sin post blant det folket hun elsket, og hvor hun nedla over 50 år av sitt liv.

Mange tilreisende predikanter

Det var mange tilreisende predikanter som deltok på Feyerrønningen den første tiden, og vi kan her nevne navn som pastor T.B. Barratt, Axel Wold fra Moss, bakermester Breien (far til oberst Breien i Frelsesarmeen), C.M. Seehuus, Severin Larsen, Johan Hartford, Oscar Halvorsen, M.H. Sæther, urmaker Gerrard m.fl. Ikke må forglemmes den «glade murer» som var en hyppig gjest. Predikant Thorkildsen utførte et meget godt arbeid. Likeså Nils Sørensen fra Skien, som stanset i lengre tid og var til stor velsignelse. Sørensen sang og spilte godt og mange ble vunnet for Herren i hans møter.

Eget lokale

I stedet for å avta tiltok tilstrømmingen til møtene. Det er derfor naturlig at tanken på eget lokale ble samtaleemne i venneflokket. Et gammelt gulnet dokument i menighetens arkiv, gir interessante opplysninger om forberedelsene til Betaniabygget.

Betania 19. januar 1937.

Fra minnestunden etter byggmester Fredrik Olsen som døde 88 år gammel.

begynte det

Overskriften lyder: «Innbydelse til Tegning af Midler til eget Foramlingslokale paa tomt i Haraldsg.» Så var spørsmålet: Kunne denne lille flokken makte et slikt løft? Innsamlingslisten forteller om en enestående og trofast offervilje fra vennenes side. Dette til tross for at de fleste ikke var så godt bemidlet. Under ledelse av byggmester Fredrik Olsen, tok byggingen til i 1917. Når så det hele var avsluttet kunne kassereren, kjøpmann H. Henriksen Wiik, legge fram et regnskap hvor de samlede utgifter med inventar og tomt var på ca. kr. 32.000,-.

I pinsen 1918 fant innvielsen sted med et stort stevne. Det var ordnet med adgangstegn til møtene, slik at de ca. 200 tilreisende skulle få plass i lokalet sammen med menigheten og deres familier. Det var en rekke tilreisende predikanter som deltok. Bl.a. pastor Barratt, Seehuus, Wold, Blom Bakke, Oscar Halvorsen, Sæther, Hartford, Ystrøm og mange yngre evangelister. Den senere så kjente misjonær Willy Rudolph tok også turen til Larvik. For unggutten ble dette et uforglemmelig stevne, hvor Gud møtte ham med en død i Den Hellige Ånd og ild.

Stevnet tok til pinseaften med velkomstmøte. Her var det korte taler av grosserer Peter E. Bjerck og journalist Andersen. Flere av de tilreisende predikanter bragte sine hilsener.

Formiddagsmøtet første pinsedag ble innledet av Bjerck. Deretter talte pastor Barratt. I dette møtet ble byggmester Olsen overrakt en vakker gave med

varme, anerkjennende ord, som en påskjønnelse for sitt oppofrende arbeid under oppførelsen av lokalet.

Den nye dåpsgraven innvies

Et av stevnets store høydepunkter var ettermiddagsmøtet første pinsedag. Da skulle den nye dåpsgraven innvies. Det var 14 venner som ble døpt denne dagen, 10 kvinner fire menn. Den første som steg ned for å bli døpt var Ingeborg Storvøningen. Det var Bjerck som foretok dåps handlingen. Han var selv blitt døpt som 18-åring i Tyrifjorden i 1895. Eldstebror Fred Olsen holdt tale for dåpskandidatene fra Hebr. 12,18-24. Selv ble han døpt sommeren 1977, da han var 29 år.

Etter dåpen samlet hele skaren seg, med musikkvennene i spissen. Under sang og spill marsjerte de til byens torg, hvor en stor folkemengde var møtt opp. Her vekslet det med bønn, tale og sang. Andersen, Wold og Barratt talte. På kvelden var det samling i lokalet, hvor det var frie vitnesbyrd.

Stevnet ble avsluttet med tre møter andre pinsedag. I formiddagsmøtet talte Barratt om de åndelige nådegaver. Ettermiddagsmøtet var et samtalemøte over Ap.g. 2,42: «Og de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og bønnene.» Av de mange som deltok i samtalen nevnes Wold og Barratt. I kveldsmøtet innledet evangelist Larsen, hvorefter Barratt holdt en vekkende tale.

Det store frammøte av predikanter og den store oppslutning av tilreisende bidrog til at stevnet har gått inn i historien som en av de største begivenheter i Betaniamenighetens historie.

De som var med på Feyerrøningen fra starten og som la grunnlaget for menigheten er nå hjemme hos Herren. Vi minnes dem alle i ærbødighet og med takknemlighet i våre hjerter. Tross motstand, hån og spott, bøyde de ikke av for de bibelske sannheter. Deres troskap mot menigheten og Ordet, står som et eksempel for oss andre.

Vi retter blikket framover

«Men ett gjør jeg... idet jeg glemmer det som er bak, og strekker meg ut etter det som er foran, jager jeg mot målet» (Fil. 3,14).

Det er både interessant og inspirerende å ta et tilbakeblikk, men vi kan ikke slå oss til ro med hva de gamle fikk oppleve. Vi kan vel si at Guds folk til alle tider har vært i behov av pinsekraften. Men det har vel aldri vært mer nødvendig enn i våre dager å bli kledd denne kraften. Rundt oss tiltar synden mer og mer. Nådens tidshusholdning er i ferd med å ebbe ut, og det streif av sol som vi ennå kan skimte på himmelen er vel kveldssolens siste stråler som er i ferd med å forsvinne før den antikristelige natt siger inn over vår jord. Hvor godt er det ikke at vi i denne tiden som er igjen kan ta fram den gamle bibelboken og minne hverandre om Jesu løfte: «I skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over eder...»

Fra lokalinnvielsen til menigheten i dag

I tiden 1918-31 hadde ikke menigheten fast predikant. Det var Peter E. Bjerck som stod for ledelsen sammen med Fedrik Olsen.

Mange tilreisende predikanter besøkte menigheten i den tiden. Av de som stanset lengre tid kan nevnes Johan Hartford, Severin Larsen, Conrad Johnsen og Anders Johnsen. Johan Magnussen var en selvskreven gjest når han ikke var rundt på sine evangelistreiser.

På en konferanse i Fredrikstad traff Magnussen brødrene Jens og Knut Pettersen. Disse ble kalt til Larvik, og kom på høsten 1931. Straks brøt vekkelsen løs og lokalet ble helt overfylt av mennesker. Knut Pettersen måtte ofre seg for andre felter mens Jens følte ansvar for menigheten og de mange nyfrelste og bosatte seg i byen sammen med sin familie. Han var ikke lønnet forstander, men gjorde mye av en forstanders gjerning fram til 1934.

Mange ble frelst, døpt og tillagt menigheten under Jens Pettersens virke i Larvik, og han ble avholdt for sin store offervillighet og nidkjærhet i tjenesten.

Predikanter utsendt fra menigheten

Opp gjennom årene er det mange predikanter og misjonærer som har blitt utsendt fra menigheten Betania. Det er også naturlig at et friskt menighetsliv alltid vil fostre fram kvinner og menn som helt ønsker å vie sitt liv og sin tid i Herrens tjeneste.

Av predikanter som er utsendt av menigheten kan nevnes: Arthur C. Gundersen, Artur Dyreng, Andreas Gundersen, Brede Olsen, Eiliv Skogsletten og Willy R. Karlsen.

Menighetens forstandere

I de perioder menigheten har vært uten forstander har en av brødrene i eldsterådet stått som

ansvarlig leder. Fra 1947-54 hadde menigheten ikke forstanderbolig. Med de boligrestriksjoner som var da hadde ikke menigheten bolig å tilby en forstanderfamilie. Av predikanter som stod fast i lengre tid i den perioden kan nevnes: Johan Straume, Kristian Sundsdal og ekteparet Lillian og Olaf Deilla, som da var nygifte. I en senere periode stod Monrad Nicolaysen som fast predikant ca. et år fram til 1971.

Jens Petersen (1931-34), Sigurd Bratlien (1934-38), Asbjørn Haugen (1938-40), Kristian Sundsdal (1941-47), Ola Holum (1954-57), Ivar Trannum (1958-62), Ragnar Engelstad (1962-64), Tore H. Rem (1965-69), Knut Bergh (1971-76), Willy Torp (1976-83).

Forstander i dag

Forstander i Pinsemenigheten Betania i dag er Gunnar Harketstad. Han er født i Bergen 10. mai 1946. I 1965 ble han gift med Svanaug Annie, og de har tre barn. Han ble forstander 20 år gammel i Harstad. Var forstander i Bodø 1969-71. I tiden 1971-77 bodde de på Drag i Tysfjord og var evangelist i distriktet der og forstander i Ballangen fra 1972. I 1977 flyttet familien til Ballangen, og Harketstad ble da heltidsforstander der. Her var de til de kom til Larvik i november 84.

Pinsemenigheten i dag

Pinsemenigheten Betania i Larvik består i dag av ca. 220 medlemmer, som er lagt til menigheten ved dåp. En del av disse bor i andre kommuner, mens flesteparten er bosatt i Larvik kommune og søker til møtene i Betania. Alderssammensetningen i menigheten er god. Det fins et stort innslag av unge, mange eldre og mange også i arbeidsaktiv alder. Flere unge familier har funnet sin plass i Betania.

Menigheten ledes av forstander og eldsteråd med menighetsmøtet som øverste avgjørende. Eldsterådet består i jubileumså-

ret av forstanderen, Eiliv Skogsletten, Kristian Østerhaug, Leif Kristiansen og Leif Hines.

Pinsemenigheten Betania er eget trossamfunn uten noen sentral overordnet instans. Alle avgjørelser både åndelige og praktiske skjer på det lokale plan. Allikevel er menigheten med i fellesskapet i pinsebevegelsen i Norge, og deltar i de forskjellige prosjekter. F.eks. er menighetens forstander f.t. med i styrene for Filadelfiaforlaget A/S og Heime-misjonen i Norge. Menigheten er også representert i arbeidsutvalget for pinsevennenes misjon i Zaire.

Menigheten har i mange år vært og er, en aktiv misjonsmenighet. Det er egen utsending til Zaire, og menigheten støtter misjon i andre land.

Menigheten driver aktivt på mange plan, deriblant nærradio.

Mange nye har kommet til menigheten de siste årene og det har vært en stor nettotilvekst. Menigheten i dag fungerer som en levende og aktiv pinsemenighet. Den er åpen for nye, gode impulser og opplever et sterkt og inkluderende fellesskap. Dåpsvannet har vært brukt flere ganger de siste årene og mange får møte Gud gjennom menighetens virksomhet.

Menigheten skal fortsette å være en menighet i dag, og oppleve at den er et Guds redskap i byen og distriktet.

Søndagsskolen

Søndagsskolen er menighetens planteskole og en viktig arbeidsgren i menigheten, og allerede i 1909 ble det startet søndagsskole.

Skoleåret igjennom har søndagsskolen sin faste plass i menighetens arbeid. Barnetallet har økt betraktelig i det siste. Dette bevirket at lærer- og medhjelperstaben måtte økes tilsvarende. Det har løst seg fint ved at mange har meldt seg til tjeneste. Det gledelige er at mange unge er med som hjelpere.

Barna er delt opp i tre klasser: Småbarnsklassen inntil 7 år,

mellomklassen 8-12 år og ungdomsklassen 12-15 år. Undervisningen har et opplegg som passer inn til de ulike årsklasser.

Søndagsskolen står ansvarlig for menighetens julefest og avslutningsturen for søndagsskolen på forsommeren. Denne søndagen innstiller menigheten sitt kveldsmøte for at barna og menigheten kan være sammen hele dagen.

Det er Hans Grinden som er søndagsskolebestyrer og har ansvaret, sammen med god hjelp fra sine medarbeidere.

Juniorarbeidet

De store barna og juniorene er en aldersgruppe det er viktig å verne om. De har sine samlinger i Betania annehver torsdag og har et allsidig opplegg. Det veksler med andakt, bibellesing eller lysbildeserier fra Bibelen. Glad og frisk sang har stor plass i disse samlingene. Det er ikke bare lederne som er i aktivitet i disse samlingene, nei, her er alle engasjert med ulike hobbyarbeider, som glassmaling, mosaikk, strikking m.m.

Gjennom et helt år blir det en ganske stor samling av fine arbeider som kan stilles ut. Før jul kommer foreldre og andre interesserte til en samling med en enkel servering og anledning til å kjøpe det de ønsker av det utstilte.

Det er ikke bare i lokalet det er samlinger. Turer både sommer og vinter med lek og aktiviteter hører også med. På den store skidagen, hvor menigheten leier Lauvesetra er det et yrende liv. Da samles de fra menigheten i alle aldre, noe med ski, andre med kjelker og de minste med akebrett.

Det er Olaug Riis som har ansvaret for juniorarbeidet med god støtte av flere hjelpeledere.

Ungdomsarbeidet

Hver fredag ettermiddag til sent på kveld er det ungdommene som inntar Betania. Etter at ungdomskoret har avsluttet sin øvelse er det ungdomsmøte. I disse møtene blir det lagt vekt på å forkynne Guds ord på en enkel og grei måte. Det blir også gitt god plass for bønn, sang og vit-

nesbyrd.

Ungdomsmøtene avsluttes ca. klokken 22, for da går BeLa Radio på lufta med sitt faste fre-dagsprogram «God kveld, Lar-vik». I disse programmene er fle-re av de unge med som teknikere og telefonvakter.

For de som har lyst til å stanse igjen etter ungdomsmøtet til et uformelt sosialt samvær, er det anledning til å ta til seg av det kjøkkenet har å by på. Ungdom-mene har en egen komité som sørger for det.

Ungdommene reiser ofte på tu-rer og utflukter både sommer og vinter. Dette er med på å bygge opp et godt sosialt og åndelig fel-lesskap blant dem. Det ser også ut til at en årlig utenlandstur blir en fast tradisjon. Danmarkstu-ren i fjor glemmes vel sent, og i år er det Sverige som står for tur.

Ungdomsarbeidet har et ung-domsråd med Vigdis Wallin som formann og Tormod Lindhjem som fungerer som voksenkon-takt.

Søstermisjonen

Søstermisjonen i Betania ble stiftet 20. februar 1929. I proto-kollen leser vi at formålet var «innsamling til glede for gamle og syke i menigheten – og til opp-byggelse for søstrene».

Menigheten driver søstermi-sjon på to steder. De som bor i Stavern-området samles i hjem-mene annenhver uke, og den an-dre gruppen samles i Betania an-nenhver uke.

De midler som samles inn i Be-tania går i hovedsak til Evangeli-esentrene her i landet. Men det sendes også gaver til evangeli-ster og misjonærer. Det som sam-les inn hos Stavern-gruppen går i hovedsak til misjonen i Zaire og noe til PYM Barnefond. Så må heller ikke glemmes alle besøk i hjemmene til gamle og syke, og de mange blomsterhilsener til jul.

Etter snart 60 år drives sø-stermisjonen fremdeles etter de vers som la grunnlaget for stiftel-sen: «Men la oss gjøre det gode og ikke bli trette! for vi skal høste i sin tid, så fremt vi ikke går trett. La oss derfor, mens vi har leilig-het til det, gjøre det gode mot al-le, men mest mot troens egne folk.»

*Forstanderfamilie i Betania i dag er Svanaug og Gunnar Harketstad.
Her sammen med barna Mirjam, Dan Lewi og Rut Ester.*

Musikken ved lokalinnvielsen i 1918.

Forstanderens jubileumstanker

«Herren gav, Herren tok, Herrens navn være lovet.» Job sa dette i den største prøvelse han fikk oppleve. I dag kan vi stå ved et veiskille og se tilbake på 80 år siden menighetsdannelsen og 70 år siden innvielsen av Betania, og vi kan si det samme. Vi er ikke inne i Jobs prøvelser, vi opplever en god og velsignet tid. Allikevel kan vi si at Herren har gitt oss, Herren har tatt fra oss, men allikevel vil vi prise hans navn.

Våre tanker går tilbake til dem som hadde tro for å stifte en fri menighet i 1908. De er hjemme hos Herren. Herren gav dem til Larvik og Betania, og Herren har tatt dem hjem. Nye krefter har kommet og gått inn i rekkene. Nye er gitt til menigheten, både unge og eldre, og flere ganger har vi fått følge venner til sitt siste hvilested. Herren har hentet dem hjem. Vår takk står til Gud for pionerene, grunnleggerne, de som gav seg for Herrens sak i byen og distriktet. Og vår takk går til ham for de mange som etter hvert har gått inn i rekkene og står sammen i dag i et fungerende og inkluderende fellesskap i Betania. «Herrens navn være lovet.»

Men ved dagens veiskille skal vi ikke se bakover i tiden. For samtidig som vi konstaterer at «store ting har Herren gjort imot oss, vi ble glade», så skal vi se framover. Og foran oss ligger rike verdier, fordi framtiden er på vår side! Om tiden her på jorden blir kort før Jesus henter alle sine, har vi garantert en fin framtid sammen med Jesus og alle de helige. Men når vi ser framover i dag, er det menighetens muligheter vi skal være opptatt av. Og de ligger ene og alene i muligheter som Gud selv, ved sitt ord og sin Ånd, lar oss få del i.

I Betania, byens pinsemenighet, fins det store ressurser. Mange er aktive og deltar på forskjellig plan i arbeidet. Men arbeidet kan kun lykkes når Den Hellige Ånd fritt får framstille Jesus i og gjennom menigheten. Taper menigheten dimensjonen av Den Hellige Ånds verk og gjerning, har menigheten tapt i det å være Guds redskap i vår tid. Vårt barne-, junior- og ungdomsarbeid vil være intet, vårt nærradioarbeid vil kun ha underholdende virkning, våre møter, sang- og musikkvirksomhet vil være uaktuelt og uninspirerende. Vi har tapt i kampen.

Men nettopp fordi Den Hellige Ånd setter Jesus i sentrum i Betania, skal menigheten være en menighet på frammarsj. En menighet som er en verdig representant for Jesus og hans verk. Han har mange nye i kommunen vår som skal vinnes for ham og bli med i den store flokken som er på vei til himmelens herlighet. Og midt i denne situasjonen er Betania, pinsemenigheten, plassert. Her skal vi ikke bare minnes de tider når alt var herlig og Herren gav.

Vi skal ikke bare minnes de mange som Herren har hentet hjem. Men her skal vi prise og love Herrens navn for hva han er i dag. I dag og i morgen gjør han storverk. I vår tid går hans verk videre fram. I vår tid inntas nye høyder for evangeliet. I vår by og i vårt distrikt skal evangeliet tone fullt og helt og Pinsemenigheten Betania markerer gjennom jubileet at vi vil stille oss i rekken for å være et Guds redskap i vår tid.

Jeg gratulerer menigheten med de 80 år og ønsker Herrens velsignelse over tiden som ligger foran. I vårt Betania skal vi i de neste årene få se at Herren virker og at hans ord har framgang. Jubileet 1988 markerer: Vi vil videre, vi vil «Fram til urkristendommen». Herrens navn være lovet!

Gunnar Harkestad

Eldsterådet i dag. Fra venstre: Leif Hines, Leif Kristiansen, forstander Gunnar Harkestad, Eiliv Skogsletten og Kristian Østerhaug.

Juniormusikken

Juniormusikken består av barn i alle aldre fra de helt små til tenåringer. De har øvelser annen hver torsdag, med et frammøte som varierer fra 15-20.

Det er Berit Lindhjem som er leder, og hun har trofast skjøttet denne tjeneste i 12 år. I de senere årene har flere av menighetens søstre og brødre vært medhjelpere i Juniormusikken.

Juniormusikken besøker alders- og sykehjem rundt i distriktet, hvor de sprer glede med sin sang. Byens ulike foreninger innbyr ofte Juniormusikken til å synge på sine juletreffester. Slike besøk er til stor glede både for sangerne og tilhørerne.

Det er en selvfølge at Juniormusikken stiller opp i menighetens familiemøter, julefester, årsfester, 17. mai-fester og ellers andre møter og anledninger i menigheten.

Ungdomskoret

I en årrekke har ungdomskor vært en naturlig del av ungdomsarbeidet i Betania, og ungdomsarbeidet i dag er en frukt av dette. Det er i dag ca. 25 unge som utgjør et kor- og kompegruppe. De øver sammen hver fredag under ledelse av Stein Bjørnar Holand. I tillegg har han egne øvelser med kompegruppen.

Det er viktig at koret har en oppgave. For det første i menigheten, hvor de synger hver tredje søndag i kveldsmøtet, samt ved andre anledninger.

Ungdomskoret er en viktig inkluderende og bevarende faktor i ungdomsarbeidet. Bevarende for dem som allerede er i miljøet, og inkluderende for dem som måtte komme inn. I den forbindelse nevnes weekend-turer vinter og sommer. Danmarks-turen siste år og den planlagte Sverige-turen i år er en kombinasjon av evangelisering, åndelig fellesskap og sosialt samvær.

Menighetsmusikken

Den sang- og musikkgruppen som blir mest benyttet i menighetens søndags- og ukemøter er Menighetsmusikken. Det er ikke bare i menighetens møter de synger. Byen og distriktets sykehus, alders- og sykehjem blir også jevnlig besøkt.

I jubileumsåret er det Rudolf Larsen som er musikkleder og tar seg av det musikalske, og Harald Storrønningen er formann og tar seg av det praktiske.

Fin-serviset måtte fram da Øivind ble frelst

«I dag måtte jeg kapitulere for mors bønner.» Denne ene setningen skrev Øivind Grønning i sin dagbok 22. januar 1978. Samtidig som denne setningen markerte en ny periode i Øivind liv, markerte den også avslutningen på hans flukt fra Gud. En flukt som hadde vært i 40 år.

Oddvar Schjølberg

Fin-serviset måtte fram

Da Øivind kom hjem fra møtet, holdt kona nettopp på å dekke middagsbordet med hverdags-serviset. Men da Øivind gledestrålende kunne fortelle at han nå var han blitt frelst, utbrøt Dagrun: «Nei, så fint det var! Da må vi ta fram det nye, fine serviset vårt og feire dette med et riktig festmåltid.» Og slik ble det. Var gleden stor i Larvik, så var den ikke noe mindre hos mor inne i Oslo.

«Jeg har ventet på deg, gutten min», var det første hun sa da Øivind ringte for å fortelle om sin store opplevelse.

Et brokete liv

Som barn hadde Øivind den store lykke å få vokse opp i et troende hjem, omhegnet av foreldrenes bønner. Og han husker godt en spesiell opplevelse hjemme i stua på Rosenborg. Da var det som om Herren selv var til stede i rommet og øste ut sin velsignelse, og dette var noe som prentet seg inn i barnehjertet.

Flere år senere – under krigen – måtte han flykte i all hast til Sverige. Her var han aktivt med i Norges-hjelpen. Da det meldte seg behov for en kurér mellom Norge og Sverige, trådte han inn i denne tjenesten.

Men en dag ble han arrestert idet han skulle krysse grensen, og ikke lenge etterpå ble han satt bak lås og slå i Torsby.

I dag vitner han ofte om hvor

farlig det er for en kristen å bevege seg i et grenseland: – Det er mye i vår tid som ser fint ut på det åndelige området, men i stedet drar det oss bort fra Gud og inn i noe som mennesker har konstruert. Og det fjerner oss mer og mer fra de bibelske sannheter. Derfor blir jeg harm når noen forsøker å forgifte «niste-pakka» mi, sier Øivind.

Krig og fengselsopphold tok slutt, og Øivind satte kursen hjem mot Norge. Men rett etter krigen var det mange ting som var mangelfullt, og det var da tanken om å begynne å smugle meldte seg for Øivind. Tiden i Sverige hadde gitt mange gode kontakter, og han fikk kjøpt opp et større parti armbåndsur... Problemet var bare tollstasjonen. Ved hjelp av andre fikk han stappet hele partiet inn i bilens reservel, og da tolleren spurte om det var noe som skulle fortolles, svarte han benektende.

– Det var selvfølgelig galt å lyve, men samtidig skammet jeg meg ikke moralsk over å smugle. Men himmelkontakten var brutt, og det var som om det var kommet rusk i bensinrøret. Et rusk jeg ikke var villig til å fjerne. Jeg var blitt en frafallen.

På flukt fra Gud

Dette var opptakten til en vanskelig og tragisk tid for Øivind. Med de talemåtene han var utrustet med var det ikke problem å få jobb. Han var en stund salgssjef i en svensk bedrift, men startet egen bedrift etter at han og familien flyttet til Larvik. Han var iherdig, og bedriften blomstret opp. Men hva hjelper vel det når ikke Herren er med? Det ble ingenting igjen til slutt.

Han markedsførte selv sine produkter, og han fartet land og strand rundt. En trofast venn på disse turene var alkoholflasken.

– Grunnen til at jeg levde slik, var at jeg i likhet med Jonas var på flukt fra Guds kall, samtidig som jeg visste at mors bønner hele tiden fulgte meg. Men dette forsøkte jeg å bedøve med alkohol. Innerst inne visste jeg at den eneste redningen for meg var et møte med Jesus Kristus.

Selv om jeg hele tiden ble mer og mer avhengig av alkohol, ble jeg aldri noen lasaron. Masken ble holdt utad. Satan var altfor smart. Hadde han gjort meg til en lasaron hadde jeg ganske sikkert søkt inn til Gud mye tidligere, sier Øivind.

– Din omvendelse skjedde under noe spesielle omstendigheter?

– Ja, det var under fellesmøtene i Larvik i 1978. Lørdag ettermiddag satt jeg og drakk som vanlig, mens jeg tok et overblikk over møteannonsene i avisen. Her så jeg at Håkon Haug skulle tale i Betania søndag formiddag, og plutselig bestemte jeg meg for at på det møtet skulle jeg gå.

At ikke kona mi besvimte da jeg neste dag sa at jeg skulle på formiddagsmøte i Betania, ja det er rart. Tenke seg til at jeg skulle på møte i pinsemenigheten.

Jeg tok plass på fjerde benk, for du forstår jeg har aldri vært sjenert, og dessuten hører jeg litt dårlig. Men jeg husker jeg ble så grepet da Haug sang sangen «Den gamle halleluja-sangen», og stort bedre ble det ikke da han talte. Hele talen var en direkte hilsen til meg fra den evige verden. I stedet for å sette seg etter talen, gikk Haug fram igjen og sa følgende til menigheten:

«Det er én ting jeg gjerne vil at dere skal hjelpe meg med. Inne i Oslo er det en gammel mor som har sagt til meg at dersom jeg kommer til Larvik må jeg oppsøke sønnen hennes som er ufredst. Jeg vet ikke hvor han bor her i byen, men det er sønnen til gamle fru Grønning, og kan hende det er noen her i forsamlingen som kjenner ham og vet hvor han bor.»

Da brast det for meg, og jeg reiste meg opp og sa at at «jeg vet godt hvor han bor. Det er meg som er sønnen til gamle fru Grønning.»

Denne formiddagen fikk jeg på ny overgi mitt liv til Kristus, og jeg opplevde å bli fri fra alkohol- og nikotinbegjær i løpet av ett sekund.

Nå er 10 år gått, og Øivind er stadig på farten og sprer det glade budskapet. Enten det nå er til

Øivind Grønning.

arbeidskamerater og venner eller i menighetens møter, Øivind har alltid et vitnesbyrd.

Å være arbeidsløs som kristen mener han er helt unaturlig, og derfor vitner Øivind så ofte det gis anledning.

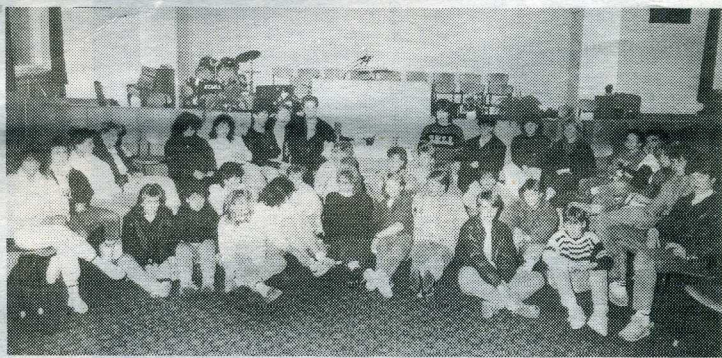
– At jeg er blitt løst fra alkoholbegjæret er ikke det største. Det hadde hjulpet lite om Gud bare hadde gjort meg til avholdsmann, for det hadde ikke holdt for evigheten. Nei, det største som skjedde var at jeg ble frelst gjennom forsoningen og det verket Jesus gjorde på Golgata. Det er dette jeg bygger min frelse på, og det er dette budskapet jeg kan få bringe videre til mennesker som er i nød, sier Øivind Grønning.

Bok-kiosken

Solfrid Sporsheim har sammen med Arne Nilsson og Willy Johnsen ansvaret for menighetens bok-kiosk. Det er hyggelig å registrere at denne grenen av virksomheten er i framgang. Litteratur og musikkassetter fra Filadelfiaforlaget har en sentral plass i bok-kiosken. Og de nye produktene blir presentert via BeLa Radios programmer. Noe som igjen skaper kontakt med mennesker utenfor menighetssammenheng.

Ungdomsflokken

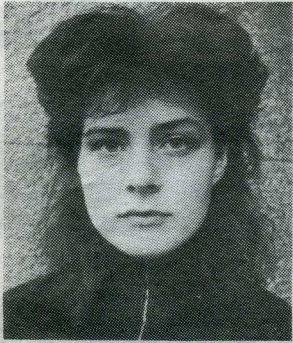
Fredag kveld inntar de unge menighetens lokale. En samles først til øvelse i ungdomskoret, og deretter fortsetter en med ungdomsmøte.

Det er ingen tvil om at dette er et tilbud de unge setter pris på. Gledelig er det også å konstatere at ungdomsflokken er i god vekst, og nye finner stadig veien til dette fine fellesskapet.

3 spørsmål svar

Forventninger for framtiden?

Renate Heia:

– Mitt ønske er at den menighetsveksten vi nå opplever vil fortsette i tiden framover. Likeledes at vi unge blir enda mer fylt med Guds kraft og bruker denne i bl.a. vitnetjenesten i vårt nærmiljø.

Sigrid Grinden:

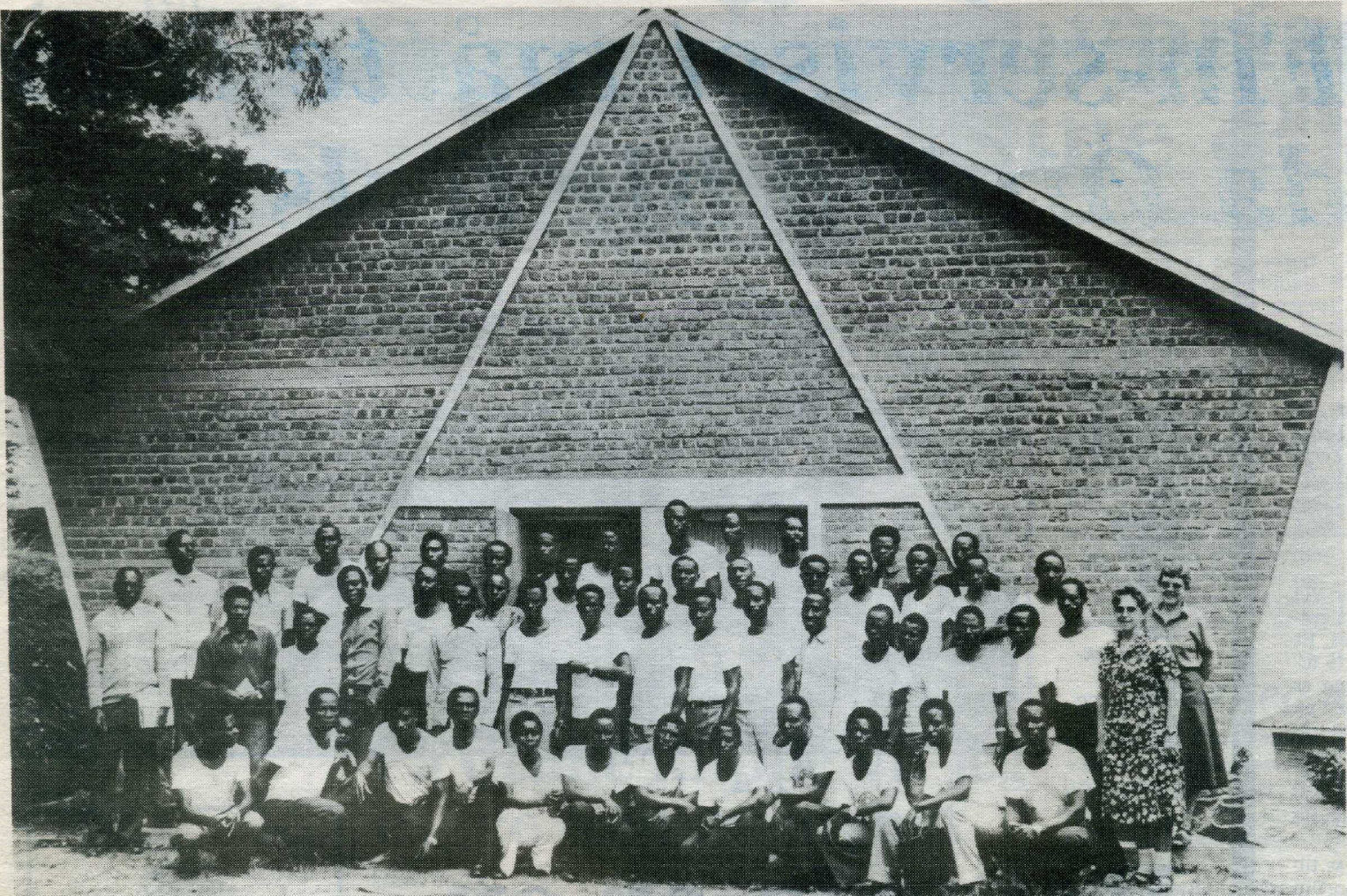

– At barn, unge og voksne må vokse sammen i et positivt og rikt menighetsfellesskap. Et fellesskap der vi henter styrke for gudslivet, og hvor det er forståelse og respekt for menighet og Guds ord.

Rudolf Larsen:

– I en tid med økende fremmedhat, tror jeg menigheten har en gylden anledning til å arbeide blant innvandrerne. Vi trenger Den Hellige Ånds hjelp for å finne – og å gå inn gjennom de åpne dørene.

Petra Sveum i første rekke til høyre sammen med bibelskoleelever.

Når «han Far sjøl» ordner opp, da...

Petra Sveum

Året er 1958 – i slutten av august: Jeg er på vei hjem fra årets Zaire-konferanse (Kongo-konferanse den gang) i Skien. For førte gang har jeg stilt meg fram og vitnet som misjonskandidat for Kongo. Det virket befriende tross alt. Broer har likesom begynt å brenne bak meg. Jeg drar hjem til min ensomme plass som lærer i en todelt skole i Biri. I mer enn to lange år har misjonskallet tæret, brent, bragt tvil og anfektelser, lys og mørke, fred og uro ... kamp. Alt synes så stengt, for jeg har jo ingen utsendermenighet, og er et helt ubeskrevet blad for pinsevekkelsens folk. Røster har hevet seg for å få meg til å si opp jobben min i Biri og få meg en plass nærmere Oslo, hvor det er lettere både med misjons- og misjonærkontakt. Aller helst burde jeg ta til å reise litt i menighetene for å bli kjent. Jeg er jo bare to år gammel som pinsevenn og ukjent for de fleste. Men disse røstene og forslagene finner ingen gjenklang i mitt indre. Tanken på en eventuell oppsigelse gir meg ingen fred, tvært om. Så jeg fortsetter på min ensomme plass, koser meg med kjekke elever og gir det jeg kan av fritid i indremisjonsarbeidet på stedet.

Året er 1958 – oktober: I postkassen et uventet brev fra en ukjent by og delvis ukjent avsender. Det er forstander Ivar Trannum som skriver fra Larvik. Jeg hilste på Trannum i Porsgrunn i 1956 da jeg ble døpt der under en pedagogisk uke. Men hva i all verden vil han meg nå, meg lille ukjente? Jo, han ber meg komme til Larvik en tur for å hilse på me-

nigheten i Betania. Han forteller at de hadde tre utsendinger til Zaire-konferansen i Skien, og disse hadde kommet hjem og fortalt om misjonskandidatene, bl.a. en fra Biri. Så var de i menigheten blitt enige om å be for meg at jeg snart måtte få meg utsendermenighet. Selv hadde de sin misjonær i Zaire og kunne ikke påta seg nye oppgaver. Trannum ber meg ta en weekend i Larvik, slik at menigheten kan få hilse på sitt «bønnebarn».

Året er 1958 – november: Jeg tar fri en helg og drar til Larvik, ikke så lite skjelvende. Men for en gild helg og for en varm, kjærlig mottagelse. Trannum kan da fortelle at de nettopp har fått beskjed fra sin dyktige og mangeårige misjonær i Zaire, Johanna Thorsen, at hun skal gifte seg og fortsette sin misjonsgjerning i Belgia sammen med sin mann, pastor Viquerat. Søster Johanna stiller da sin utsendermenighet fritt til å anta ny misjonær, men ser helst at det blir en lærer, for de har slik behov for det ute i Zaire. Det blir ikke snakket noe mer om dette under mitt korte Larvik-besøk, så jeg drar hjem til Biri til mine oppgaver der, bare et godt og varmt minne rikere etter Betania-besøket.

Året er fremdeles 1958 og måneden desember: Igjen et brev fra Larvik i postkassen. Det er Trannum som forteller at i menighetsmøtet 2. des. ble Petra Sveum enstemmig antatt som menighetens misjonær etter Johanna Thorsen Viquerat. – Det svimlet for meg. Tenk, utsendermenighet og så til de grader direkte ovenfra... Det ble en ydmyk takke- og bønnestund i lønnkammeret den dagen og mange, mange ganger siden. Å, hvor skjelvende jeg var

over å skulle overta plassen som menighetens misjonær etter den dyktige forgjengeren min. Men trøsten var og er dette ene store: Dette kommer fra Herren. Av ham er det gjort og det er underfullt i våre øyne.

Året er 1988. Tretti år er snart gått siden disse opplevelsene, og de fleste av disse har jeg siden 1961 tilbrakt i Zaire. Og jeg er fremdeles Betania-menighetens misjonær. Som jeg har takket Gud for denne menigheten og for at jeg skulle få den helt ufortjente nåde å å bli nettopp denne menighetens misjonær! I mine øyne er den «Norges beste utsendermenighet». Som jeg har takket Gud for min misjonskasserer og hans hustru, Bjørg og Hans Skarboe, som i over 25 år stod med meg og tok seg av meg som bror og søster, trofaste mot den kallsoppgaven de hadde sagt ja til. Dessverre gikk Hans så altfor tidlig fra oss, men Bjørg står fortsatt med med omsorg, hjelp og støtte. Det ble mye bønn om at «den rette» måtte overta kassererstillingen etter Hans, for det betyr så uendelig mye for oss misjonærer, ja, for menigheten og. Og når Far gir, gir han aldri sekundavare, men det beste. Slik også nå. Derfor er den nye kassereren, Tormod Lindhjem, også et stort takkeemne.

Dette var i korthet og i enkelt-het noen ord om hva menigheten i Betania har vært og er for meg. Helt ukjent kom jeg dit for snart 30 år siden. I dag har jeg ikke bare venner der, men trofaste brødre og søstre som jeg ikke kan forklare verdien av. Da jeg ble døpt i 1956, var jeg jo i Indremisjonen og hadde alle mine venner der, og ikke så få oppgaver. Satan nyttet høvet og hvisket, nei,

ropte til meg: «Nå blir du uten venner og uten oppgaver i Guds rike. Alle dine venner er jo indremisjonsfolk, blant pinsevennene bare en liten håndfull kjente. Du blir fattig, det kan jeg love deg.» Nå etter alle disse år kan jeg si: «Eg vener finn som aldri før...» både blant pinsevenner og andre venner. Men «mine nærmeste» er naturlig nok Betania-vennene, gitt meg av Herren Jesus selv.

Så inderlig takk, kjære Betania-venner, for all støtte, hjelp, overbærenhet og kjærlighet disse årene. Husk, Jesu ord står fortsatt ved lag: «Det dere har gjort mot en av mine minste, har dere gjort mot meg...» «Jeg var fremmed og dere tok imot meg.» Så vil vi fortsatt stå sammen i og om tjenesten inntil Herren kommer. Ja, la oss satse som aldri før, for det er straks natt og altfor mørkt å arbeide.

Jeg må få lov å sende en sterk appell til hver eneste menighet her i Norge: Gjør som Betania-menigheten i Larvik, ta en eller gjerne flere misjonskandidater, adopter dem som deres bønnebarn og be om utsendermenigheter for dem. Da er dere i hvert fall helt sikre på å be etter hans vilje som sa: «Be høstens Herre at han skal drive arbeidere ut til sin høst.»

Til slutt en helt personlig hilsen til deg, misjonskandidat, som fremdeles mangler utsendermenighet og som kanskje tviler både på deg selv, kallet og alt. Gi ikke opp. Bli rolig. Husk: Ditt og mitt ansvar er å si et helhjertet ja til kallet. Å legge alt til rette, ja, alt det andre er Guds ansvar. Bare vent du, når «han Far sjøl» begynner å ordne opp, da... ja, da vil du bli forundret, glad og takknemlig. Han vet om deg.

Menighet- ens eldste medlem i dag

Marie Jørgensen født 12. februar 1891. Hun ble døpt av Oscar Halvorsen i Betania 3. desember 1918. De siste 3 årene har hun bodd på Kveldsol aldershjem i Tjølling.

Yngste med- lem i dag

Hun heter Irene Thorsen og ble født 7. november 1975. Irene ble døpt i Betania 1. november 1987 av Gunnar Hørkestad.

BeLa Radios faste programledere.

Fra v. Oddvar Schjølberg, forstander Gunnar Harkestad og ekteparet Ruth og Erik Grinden.

Betania er en radioaktiv menighet

BeLa Radio er navnet på menighetens nærradio. Nærradioarbeidet er bygget opp med elds-terådet som ansvarlig overfor menigheten.

Det ble tidlig klart at dersom menigheten skulle satse på nærradioarbeid, var det nødvendig med eget studio. Selv om det ville koste store summer, ble det vedtatt å investere i dette. Det stod ferdig til bruk allerede ved starten av nærradiodriften i Larvik i begynnelsen av september 1985. Helt fra starten var BeLa Radio på lufta med fire faste programmer i uken, og 18 mars i år sendte BeLa Radio sitt program nr. 500.

Ved at en har eget studio kan menigheten overføre møter direkte fra møtelokalet. Det kan her nevnes at finalen i BeLa Radios store bibelkonkurranse «Kjenn din bibel» med 32 håndplukkede deltakere fra de ulike trossamfunn i byen og distriktet, ble sendt direkte i et tre timer kvelds-

sprogram.

I tillegg til de fire faste ukentlige sendingene har menighetens ungdommer en fast sending hver første onsdag i måneden. De faste sendinger utgjør noe i overkant av 300 sendetimer i året.

Til programmene i 1987 var det ca. 5000 inngående telefoner. Etter de tall vi har på telefonlistene i år, må en regne med at tallet på inngående telefoner i 1988 vil bli ca. 10.000. Årsaken til dette er at tallet på nye lyttere øker, og at sendetiden er utvidet.

Utvidet sendetid betyr også at utgiftene øker. Det er store summer som skal ut til betaling av sendetid, strøm, telefon, vedlikehold og reparasjon av det tekniske utstyr og noe fornyelse av dette.

Det gledelige er jo at også antall støttemedlemmer stiger og er kommet opp i 260. Halvparten av disse tilhører andre menigheter, og andre igjen sier selv at de ikke er bekjennende kristne, men de liker programmene og vil gjerne være med å støtte det fine til-

taket. Redaktør for menighetens sendinger er Erik Grinden, og teknisk ansvarlig er Albin Sporsheim. Faste programledere helt fra starten har vært forstander Gunnar Harkestad, ekteparet Ruth og Erik Grinden og Oddvar Schjølberg.

Menighetens medlemmer i alle aldre er flinke til å stille opp som medhjelpere i studio, andre som telefonvakter og teknikere. Gledelig er det at menighetens ungdommer er tent på å være med, spesielt på teknikersiden har de gjort en fin innsats.

Målsettingen med menighetens arbeid gjennom BeLa Radio var helt fra starten klar og er fremdeles: Vi vil nå ut til mennesker med et positivt budskap om Jesus Kristus og det kristne liv, og oppfordre andre til å bli med på samme vei. Gledeligvis har vi fått tilbakemelding om at så har skjedd. På grunnlag av denne målsetting er det en «menighetsradio» vi driver, d.v.s. at vi presenterer kun kristent stoff.

Arne Nilsson

Han lo med si

En av dem som er aktive på mange områder i pinsemenigheten Betania, Larvik, er Arne Nilsson.

Ikke bare er han en av drivkreftene i søndagsskolearbeidet, men han legger også ned et stort arbeid når det gjelder å spre evangeliets budskap via bøker og kassetter. Sammen med Solfrid Sporsheim og Willy Johnsen

**Reporter
i Larvik:
Oddvar
Schjølberg**

Overpriser Gud i dine dikt

har han ansvaret for menighetens bok-kiosk.

Men Arne er også svært aktiv med penn og skriveblokk. Hvor mange dikt han har skrevet har han i farten ikke helt oversikt over. På spørsmål om hva som får ham til å skrive, svarer Arne Nilsson:

– Jeg skriver etter to viktige inspirasjonskilder. Nemlig Guds mektige skaperverk og ikke minst Guds eget ord – Bibelen. Dette å gå ute i den vakre naturen en vårdag setter tankene i sving, og svært ofte resulterer det igjen i et dikt. Eller når man møter Gud gjennom den daglige bibellesningen. Dette fantastiske

budskapet gir rom for tanker som jeg gjerne vil dele med andre. Og for meg er det å skrive en fin anledning til å vitne for andre.

– *Hva er essensen i dine dikt?*

– Først og fremst ønsker jeg å presentere Jesus Kristus for andre mennesker. Dernest ønsker jeg å formidle den tryggheten vi kan oppleve i troen på Gud. Selv om vi lever i en kaotisk og håpløs verden, er det likevel et lys som skinner klarere enn alle andre – evangeliets budskap. Og dette positive budskapet ønsker jeg å bringe til dagens mennesker, sier Arne Nilsson.

Vi gir plass for et av diktene Arne Nilsson har skrevet.

Når jeg ser din himmel

Når jeg ser din himmel

– det uendelige univers –

Myriader av måner, stjerner, planeter og galakser.

Hva er da et menneske, Herre

siden du kan bry deg om et slikt kryp?

Når avstanden måles i lysår,

og når jeg vet hvor enorme avstander lyset tilbakelegger

bare i løpet av et sekund.

Da forstår jeg bedre Abraham, da han uttalte:

Se, jeg er bare støv og aske.

Da er vi ikke så store lenger, vi mennesker.

Herre, det kan ikke være mulig

at dette uendelige, evige rom

er blitt til ved en tilfældighet,

en eksplosjon.

Nei, det er for fint til det.

Så mye lettere det er å tro

at du, allmaktens Gud

i tidenes morgen satte himmellegemene på plass.

Du talte – det skjedde.

Du bød – og det sto der.

Jeg kan vel aldri forstå din makt fullt ut.

Men bortom alle himler

og bortenfor alle planeter, galakser og melkeveier,

Der fins du!

Men likevel, du er aldri langt borte,

når noen kaller på deg, Herre.,

Du ser hvert eneste lite kryp som bebor denne vår lille planet

og du elsket dem!

Min Gud hvor du er stor!

Arne Nilsson

Menigheten Betania er en aktiv misjonsmenighet

«Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler» (Matt. 28,18). Jesu ord er en befaling og en utfordring som menigheten Betania har fulgt i mange år.

Allerede i 1922 ble ekteparet Hilda og Johan Kværnstrøm utsendt til Swaziland og arbeidet der i mange år. Senere ble Agnes Torp utsendt som menighetens første misjonær til Belgisk Kongo, nå Zaire. Zaire har i alle år stått sentralt i menighetens misjonsvirksomhet. Etter Agnes Torp ble Johanna Thorsen Viquerat neste utsending til Belgisk Kongo. Hun reiste ut i 1946 og arbeidet der fram til 1958. Hennes neste arbeidsfelt ble Belgia, hvor hun bodde og virket til hun reiste hjem til Norge i 1978.

Menighetens nåværende misjonær i Zaire, Petra Sveum, er fra Biri. Hun er utdannet lærer, og reiste etter

språkkurs i Belgia til Zaire i 1959. Hun har til nå nedlagt et stort og rikt arbeid der. Med sin allsidige utrustning har søster Petra Sveum hatt tjeneste på flere områder. Hun har undervist i lærerskolen og bibelskolen. I misjonens trykkeri nedlegger hun også et stort arbeid, likeledes i barnarbeidet og i praktisk hjelpearbeid. I det evangeliserende arbeidet er hun også til rik velsignelse.

Arbeidet i Zaire bærer rike frukter, og mange er vunnet for himmelen. Det fins i dag store menigheter i Zaire, og menigheten Betania har fått lov å være en del av dette arbeidet gjennom våre misjonærer som menighetens forlengede arm.

Menigheten er også med og støtter andre misjonsfelt, bla. Hanne Mirjam og Thor Inge Andersen i Peru. Nevnes må også at menighetens egen, Anne Grethe Østerhaug, nå forbereder seg til misjons-

arbeid med støtte fra menigheten.

Til slutt vil vi nevne Bjørg og Hans Skarboe som helt fra 1958 har vært kontaktpunktet mellom menighet og misjonærer. Begge har vært ivrige misjonsvenner, og vår bror var misjonskasserer til han gikk hjem til Gud i 1985. Menighetens misjonskasserer nå er Tormod Lindhjem.

Det er vårt håp at menigheten Betania fortsatt skal være en aktiv misjonsmenighet. «Se, jeg er med dere alle dager...»

Ungdom

Les bøkene fra
Tenårringen

**Vi gratulerer Betania, Larvik
med 80 års jubileet**

**Menigheten Betania ønsker
alle velkommen
til menighetens 80-årsdag
og lokalets 70-årsdag 14.-23. mai**

Lørdag 14. mai kl. 16: Misjonskveld. Flere misjonærer deltar. Utstilling.

Søndag 15. mai kl. 11: Misjonsmøte. Misjonssekr. **Reinert O. Innvær** taler. Søndagsskole. Kl. 18: Misjonssekr. **Reinert O. Innvær** taler.

Tirsdag 17. mai kl. 18: Familiefest.

Onsdag 18. mai kl. 19: Vekkelsesmøte. Forst. **Terje Berg** taler.

Torsdag 19. mai kl. 19: Vekkelsesmøte. Forst. **Terje Berg** taler. Menighetsmusikken fra Betania, Tønsberg.

Fredag 20. mai kl. 19: Vekkelsesmøte. Forst. **Terje Berg** taler. Ungdomsmusikken fra Betel, Nøtterøy.

Pinseaften kl. 17: Jubileumsfest. Festtaler forst. **Terje Berg**. Hilsener fra byens predikanter, tidligere forstandere og nabo-forstandere. Jubileumsoffer til menigheten.

1. pinsedag kl. 11: Høytidsmøte. Red. **Thoralf Gilbrant** taler. Kl. 13: Jubileumsmiddag for påmeldte i Rikkens stuer. Kl. 16.30: Ettermiddagskaffe i kjellerstua. Kl. 18: Jubileumsmøte. Red. **Thoralf Gilbrant** taler.

2. pinsedag kl. 11: Red. **Thoralf Gilbrant** taler. Kl. 18: Vekkelsesmøte. Red. **Thoralf Gilbrant** taler.

Forstander **Gunnar Harkestad**, menighetens sang- og musikkrefter og **Gerd Solveig Schølberg** deltar.

Møtet 1. pinsedag kl. 11 blir overført direkte på BeLa Radio.

Pinsemenigheten BETANIA

**Haraldsgt. 8
LARVIK**

Kr. himmelfartsdag kl. 18: **Gunnar Harkestad** og Menighetsmusikken. Fredag kl. 20: Ungdomsmøte. Lørdag kl. 16: Misjonsettermiddag. Utstilling, film, servering. Misjonærer deltar.

Søndag kl. 11: Møte og s.skole. Misj. sekr. **Reinert O. Innvær**. Kl. 17.30: Bønn. Kl. 18: Misj. sekr. **Reinert O. Innvær**. Menighetsmusikken. **Harkestad**.

17. mai kl. 18: Fest. Juniormusikken synger. Forstander **Gunnar Harkestad**. Onsdag kl. 17: Tenbibelskole. Kl. 19: Forstander **Terje Berg**. Menighetsmusikken. **Harkestad**. Torsdag kl. 19: **Terje Berg**. Menighetsmusikken fra Betania, Tønsberg.

Velkommen til Betania!

BeLa Radio (107,0 Mhz): Søndag kl. 9, tirsdag kl. 21 og fredag kl. 17.30 og 22. Hver første onsdag i måneden kl. 16.